

2014. november 26., szerda

P8_TA(2014)0063

Az ENSZ 2014. évi éghajlat-változási konferenciája, COP 20, Lima, Peru (2014. december 1–12.)**Az Európai Parlament 2014. november 26-i állásfoglalása az ENSZ 2014. december 1–12. között Limában (Peru) megrendezendő 2014. évi éghajlat-változási konferenciájáról (COP 20) (2014/2777(RSP))**

(2016/C 289/04)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezményére (UNFCCC) és az ahhoz csatolt Kiotói Jegyzőkönyvre,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek 13. Konferenciája (COP13) és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozójaul szolgáló, a felek 2007-ben Balin megrendezett harmadik konferenciájára, valamint a bali cselekvési tervre (1/COP13. sz. határozat),
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek 15. Konferenciája (COP 15) és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozójaul szolgáló, a felek 2009. december 7–18. között Koppenhágában (Dánia) megrendezett ötödik konferenciájára (CMP5), valamint a Koppenhágai Megegyezésre,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek 16. Konferenciája (COP 16) és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozójaul szolgáló, a felek 2010. november 29. és december 10. között Cancúnban (Mexikó) megrendezett hatodik konferenciájára (CMP6), valamint a Cancúni Megállapodásra,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek 17. Konferenciája (COP 17) és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozójaul szolgáló, a részes felek 2011. november 28. és december 9. között Durbanben (Dél-Afrika) megrendezett hetedik konferenciájára (CMP7), valamint különös tekintettel a fokozott fellépést célzó Durban Platformra kiterjedő határozatokra,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek 18. Konferenciája (COP 18) és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozójaul szolgáló, a felek 2012. november 26. és december 8. között Dohában (Katar) megrendezett nyolcadik konferenciájára (CMP8), valamint a dohai „Climate Gateway” elfogadására,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek 19. Konferenciája (COP19) és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozójaul szolgáló, a felek 2013. november 11–23. között Varsóban (Lengyelország) megrendezett kilencedik konferenciájára (CMP9), valamint a veszteségekre és károokra vonatkozó varsói nemzetközi mechanizmus kialakítására,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek 20. Konferenciája (COP 20) és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozójaul szolgáló, a felek 2014. december 1–12. között Limában (Peru) megrendezendő tizedik konferenciájára (CMP10),
- tekintettel az EU 2008. decemberi éghajlat-változási és energiaügyi csomagjára,
- tekintettel a Bizottság „Az éghajlat- és energiapolitika 2030-ra szóló kerete” című, 2013. március 27-i zöld könyvére (COM(2013)0169),

2014. november 26., szerda

- tekintettel a 2003/87/EK irányelvnek az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének a légi közlekedésre történő kiterjesztése céljából történő módosításáról szóló, 2008. november 19-i 2008/101/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre ⁽¹⁾,
- tekintettel a koppenhágai éghajlat-változási konferenciára (COP 15) vonatkozó uniós stratégiáról szóló 2009. november 25-i ⁽²⁾, az éghajlatváltozással foglalkozó koppenhágai konferencián (COP 15) elért eredményekről szóló 2010. február 10-i ⁽³⁾, a cancúni éghajlat-változási konferenciáról (COP 16) szóló 2010. november 25-i ⁽⁴⁾, a durban éghajlat-változási konferenciáról (COP 17) szóló 2011. november 16-i ⁽⁵⁾, a dohai (Katar) éghajlat-változási konferenciáról (COP 18) szóló 2012. november 22-i ⁽⁶⁾, valamint a varsói (Lengyelország) éghajlat-változási konferenciáról (COP 19) szóló 2013. október 23-i ⁽⁷⁾ állásfoglalására,
- tekintettel a „2050: A jövő ma kezdődik – Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások” című 2009. február 4-i ⁽⁸⁾, az alacsony szén-dioxid-kibocsátású, versenyképes gazdaság 2050-ig történő megvalósításának ütemtervéről szóló 2012. március 15-i ⁽⁹⁾, valamint az éghajlat- és energiapolitika 2030-ra szóló keretéről szóló 2014. február 5-i ⁽¹⁰⁾ állásfoglalására,
- tekintettel a Bizottság „A 2015. évi nemzetközi éghajlat-változási megállapodás: a nemzetközi éghajlat-változási politika alakítása 2020 után” című 2013. március 26-i konzultációs közleményére (SWD(2013)0097),
- tekintettel a COP17/ CMP7 konferenciát követő intézkedésekről szóló 2012. március 9-i, „Az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozásáról – Gyorsfinanszírozás” című 2012. május 15-i, az EU éghajlatváltozással kapcsolatos diplomáciai tevékenységéről szóló, 2011. július 18-i és 2013. június 24-i, valamint az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozására szolgáló összegek mozgósítására vonatkozó uniós és tagállami kötelezettségvállalásról szóló 2013. október 15-i tanácsi következtetésekre,
- tekintettel az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra vonatkozó 2013. áprilisi uniós stratégiára és az azt kísérő szolgálati munkadokumentumra,
- tekintettel az ENSZ Környezetvédelmi Programjának (UNEP) 2012 novemberében közzétett, a kibocsátási szakadékokról szóló 2012. évi összefoglaló jelentésére,
- tekintettel a Világbank „Csavard le a fűtést! Miért kell elkerülni, hogy a világ négy Celsius-fokkal melegebb legyen?”, „Csavard le a fűtést! Éghajlati szélsőségek, regionális hatások és a stressztűrő képesség előmozdítása”, valamint „Az éghajlatváltozásra reagáló fejlesztés: az éghajlatváltozással kapcsolatos fellépés előnyeinek összegzése” című jelentéseire,
- tekintettel a Globális Gazdasági és Klímabizottság „Jobb növekedés, jobb éghajlat: Az új klímagazdasági jelentés” című jelentésére,
- tekintettel az Éghajlat-változási Kormányközi Testület (IPCC) ötödik értékelő jelentéséről és annak összefoglaló jelentéséről szóló, munkacsoport által készített három jelentésre,
- tekintettel arra, hogy Ban Ki Mun ENSZ-főtitkár 2014 szeptemberére éghajlatváltozásról szóló csúcstalálkozóra hívta az államfőket azzal a céllal, hogy egyértelmű kötelezettségvállalásokat tegyenek az éghajlatváltozással kapcsolatos további lépések vonatkozásában,

⁽¹⁾ HL L 8., 2009.1.13., 3. o.

⁽²⁾ HL C 285. E, 2010.10.21., 1. o.

⁽³⁾ HL C 341. E, 2010.12.16., 25. o.

⁽⁴⁾ HL C 99. E, 2012.4.3., 77. o.

⁽⁵⁾ HL C 153. E, 2013.5.31., 83. o.

⁽⁶⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2012)0452.

⁽⁷⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2013)0443.

⁽⁸⁾ HL C 67. E, 2010.3.18., 44. o.

⁽⁹⁾ HL C 251. E, 2013.8.31., 75. o.

⁽¹⁰⁾ Elfogadott szövegek, P7_TA(2014)0094.

2014. november 26., szerda

- tekintettel a Meteorológiai Világszervezet üvegházhatású gázokról szóló, 2014. szeptember 9-én kiadott 10. sz. közleményére, valamint az Egyesült Nemzetek Éghajlat-változási Keretegyezménye Feleinek a COP-ot megelőzően 2014. november 4–7. között Venezuelában megrendezett szociális konferenciája eredményére,
- tekintettel eljárási szabályzata 123. cikkének (2) bekezdésére,
- A. mivel az éghajlatváltozás azonnali és valószínűleg visszafordíthatatlan fenyegetést jelent az emberiségre, a biológiai sokféleségre és a bolygóra nézve, és ezért e problémát valamennyi fél bevonásával, nemzetközi szinten kell kezelni;
- B. mivel az éghajlatváltozás minden eddiginél nagyobb mértékben veszélyezteti a bioszférát, a víz- és az élelmiszerellátást – a legtöbb kontinensen különös tekintettel a szegénységben élőkre –, továbbá az egészséget, a megélhetést és a gazdasági fejlődést világszerte; mivel az éghajlatváltozáshoz kötődő fejlemények közösségeket és társadalmakat ingathatnak meg, nehézségeket okozó migrációs hullámokat indíthatnak el, továbbá feszültségeket és konfliktusokat provokálhatnak vagy mélyíthetnek el;
- C. mivel az elmúlt évtizedek során az éghajlatváltozás kihatással volt valamennyi kontinens és óceán természeti és humán rendszereire is; mivel a csapadék megváltozása vagy a hó és jég elolvadása számos régióban befolyásolja a hidrológiai rendszereket, minőségi és mennyiségi szempontból egyaránt kedvezőtlen hatást gyakorolva a vízkészletekre; mivel az éghajlatváltozás következtében csaknem az egész világon folytatódik a gleccserek zsugorodása, kedvezőtlenül befolyásolva a lejjebb elhelyezkedő vízleeresztőket és vízyűjtőket;
- D. mivel az éghajlatváltozás a bolygó növény- és állatvilágára is kihat; mivel számos szárazföldi, édesvízi és tengeri faj megváltoztatta földrajzi helyét, szezonális tevékenységeit, migrációs szokásait, mennyiségi jellemzőit és interakcióját a többi fajjal a jelenleg zajló éghajlatváltozásra reagálva;
- E. mivel az IPCC ötödik értékelő jelentéséről szóló, a munkacsoport 2014. évi jelentéseiben bemutatott tudományos bizonyítékok szerint az éghajlati rendszer felmelegedése kétségtelen tény; az éghajlat változóban van, és a 20. század közepe óta megfigyelt felmelegedésnek az emberi tevékenység a fő oka; az éghajlatváltozás természeti és emberi rendszerekre gyakorolt széles körű és jelentős hatásai már valamennyi földrészen és óceánban nyilvánvalóak; az üvegházhatású gázok kibocsátásának folytatása további felmelegedést fog okozni, továbbá a világ összes régiójában meg fog változni a föld, a légkör és az óceánok; az éghajlatváltozás hatásai a jóléti szinttől függetlenül minden országban érezhetőek lesznek; az üvegházhatású gázok globális kibocsátása az emberiség történelme során 2000 és 2010 között volt a legmagasabb; az üvegházhatású gázok kibocsátásának jelentős mérséklését célzó globális intézkedések nélkül a század végére a globális átlaghőmérséklet valószínűleg akár 5 °C-kal is megemelkedhet; mivel az IPCC megállapításai szerint az éghajlatváltozás bizonyos kockázatait jelentősek, és a hőmérséklet 1–2 °C-os emelkedése hatására aránytalanul növekednek;
- F. mivel az IPCC ötödik értékelő jelentésének megállapításai szerint ahhoz, hogy esélyünk legyen a globális átlaghőmérséklet növekedésének 2 °C alatt tartására, 2011 után a rendelkezésre álló globális szén-dioxid-kibocsátási költségvetés 1 010 gigatonna CO₂, miközben az éves globális kibocsátás szintje jelenleg körülbelül 36 gigatonna CO₂, és ennek következtében amennyiben a kibocsátás a jelenlegi szinten marad, 28 évig tart a 2 °C-kal összeegyeztethető szén-dioxid-kibocsátási költségvetés kimerítése;
- G. mivel minden eddiginél fontosabb az a nemzetközi célkitűzés, mely szerint a globális felmelegedést 2 °C alatt kell tartani; mivel az IPCC ötödik értékelő jelentéséből kiderül, hogy világszerte a hőmérséklet felmelegedésének 2 °C fokra való korlátozása érdekében 2050-ig folytatni kell az „agresszív” kibocsátáscsökkentést; mivel a Parlament kezdeményezése szerint a 2015-ös egyezménynek azt kell célul kitűznie, hogy 2050-ig globális szinten fokozatosan csökkenjen a szén-dioxid-kibocsátás; mivel ennek megfelelően arra van szükség, hogy az üvegházhatásúgáz-kibocsátás sürgősen tetőzzön, majd pedig egyenletesen csökkenjen; mivel ilyen tetőzésre nincs kilátás, és az üvegházhatású gázok (ÜHG) légköri koncentrációja 2013-ban gyorsabban nőtt, mint 1984 óta bármely évben;

2014. november 26., szerda

- H. mivel az EU a Kiotói Jegyzőkönyv keretében az 1990-es szinthez képest 2010-re 19%-kal csökkentette az üvegházhatású gázok kibocsátását, több mint 45 %-os GDP-növekedés mellett, ennek eredményeképpen 1990 és 2012 között majdnem megfelezte az átlagos kibocsátási intenzitást és 25 %-kal – 9 tonna szén-dioxid-egyenértékre – csökkentette az egy főre eső szén-dioxid-kibocsátást (valamennyi gázt és emisszióforrást beleértve, a szénelnyelőket kivéve); mivel ezt figyelembe kell venni mind a 2020-at megelőző éghajlati törekvésekről szóló tárgyalásokon, mind pedig a 2030-as, ambiciózus célkitűzések előkészítése során;
- I. mivel sok országban tesznek lépéseket az ipar és az energiaszektor zöldebb gazdaságra történő átállása irányába, aminek sokféle oka lehet, köztük az éghajlatvédelem, az erőforrások szűkössége és az erőforrás-hatékonyság, az energiabiztonság, az innováció, valamint a versenyképesség; mivel a Nemzetközi Energia Ügynökség szerint a globális CO₂-kibocsátások 2012-ben ennek ellenére rekordmagasságba emelkedtek, az Éghajlat-változási Kormányközi Testület szerint pedig tovább emelkedik a globális felszíni középhőmérséklet és a tengerszint;
- J. mivel a 2014. évi nemzetközi energiaügyi kitekintés szerint 2010 és 2040 között várhatóan 56 %-kal fog nőni a globális energiaszükséglet⁽¹⁾, és ennek az igénynek a kielégítése a szén-dioxid-kibocsátások jelentős növekedésével járna, mivel a növekvő mértékű energiaigény és kibocsátás nagy része a feltörekvő gazdaságokban fog jelentkezni; mivel az IMF adatai szerint az egész világon a fosszilis üzemanyagok támogatása 1,9 billió USA-dollárt tesz ki, és e támogatások hozzávetőlegesen felét az USA, Kína és Oroszország mint fő támogatók teszik ki⁽²⁾;
- K. mivel az ember okozta összes üvegházhatásúgáz-kibocsátás 1970-től 2010-ig folyamatosan nőtt, és ezen időszak vége felé a növekedés abszolút mértéke évtizedenként egyre nagyobb volt; mivel a fosszilis tüzelőanyagok felhasználásából és az ipari folyamatokból származó szén-dioxid-kibocsátás az 1970 és 2010 közötti ÜHG-kibocsátás teljes növekedésének körülbelül 78 %-át tette ki, hasonló százalékarányos hozzájárulással a 2000–2010 közötti időszakban;
- L. mivel a világ két legnagyobb ÜHG-kibocsátója, Kína és az USA a közelmúltban megerősítették éghajlat-politikájukat és vitákat kezdeményeztek a fosszilis tüzelőanyagok fokozatos felszámolására vonatkozóan; és mivel az EU elkötelezte magát egy olyan ütemterv mellett, amely 2050-ig legalább 80 %-kal csökkentené az ÜHG-kibocsátást;
- M. mivel az Egyesült Nemzetek éghajlat-változási keretegyezménye (UNFCCC) még nem ismerte el a fosszilis üzemanyagok támogatásának reformja által játszott pozitív szerepet annak ellenére, hogy e támogatások felszámolása komoly éghajlati előnyökkel járna az üvegházhatású gázok (ÜHG) légköri koncentrációjának csökkentése és a gazdaságoknak az intenzív szén-dioxid-kibocsátástól való elmozdítása tekintetében; mivel ez jelentős környezetvédelmi és egészségügyi előnyökkel is járhat, mint például a helyi légszennyezés, illetve a forgalmi dugók, balesetek és útkárok számának csökkenése, és további ösztönzőként hathat az energiahatékonyságba, a megújuló energiákba és fenntartható forráskezelésbe való befektetés terén;
- N. mivel a Világbank⁽³⁾ szerint az éghajlatváltozás elleni küzdelem 2030-ig évente akár 2,6 trillió dollár (1,9 trillió euró) további GDP-növekedéshez vezetne; mivel az éghajlathoz kapcsolódó innovációk alkalmazása az energiaágazatban és az iparban, különösen az energiahatékonyság terén, előnyös lehet Európa számára, mert úttörő szerepet lehet szert az energiához kapcsolódó termékek és szolgáltatások növekvő világpiacán, emellett előnyös lehet a munkahelyteremtés, a gazdasági növekedés ösztönzése és az energiafüggetlenség megerősítése, valamint a mindenki számára megfizethető energiaárak biztosítása szempontjából is, miközben kezeli az energiaszegénységet, enyhíti az éghajlatváltozás hatásait, és a fenntartható gazdaság irányába halad;
- O. mivel az anyagok újrafelhasználása és újrahasznosítása révén az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentéséhez való hozzájárulás egyben a versenyképes körkörös gazdasághoz is hozzájárul;

⁽¹⁾ <http://www.eia.gov/forecasts/ieo/?src=Analysis-b2>

⁽²⁾ <http://www.imf.org/external/pubs/ft/survey/so/2013/int032713a.htm>

⁽³⁾ <http://documents.worldbank.org/curated/en/2014/06/19703432/climate-smart-development-adding-up-benefits-actions-help-build-prosperity-end-poverty-combat-climate-change-vol-1-2-main-report>

2014. november 26., szerda

- P. mivel az éghajlat-változási politikák céljait csak úgy lehet elérni, ha a fejlődés általános irányát a fejlett és a fejlődő országokban egyaránt az ökológiai fenntarthatóság felé mozdítjuk el;
- Q. mivel a fejlődő országoknak az alkalmazkodásuk és kibocsátáscsökkentési erőfeszítéseik terén való támogatása a globális erőfeszítés része kell, hogy legyen;
- R. mivel az éghajlatváltozás elleni küzdelem kihívásai nem választhatók el a fenntartható globális fejlődés finanszírozásának tágabb kihívásaitól;
- S. mivel az éghajlatváltozás elleni küzdelem terén elért főbb eredmények alapvető jelentőséggel bírnak az EU környezetvédelmi és fejlesztéspolitikával, humanitárius segélyezéssel, katasztrófakockázat-csökkentéssel, gazdasággal, kül- és biztonságpolitikával, valamint emberi jogi politikával kapcsolatos számos célkitűzésének megvalósítása, valamint az EU-ba irányuló, kezelhető szintű migrációs hullámokra vonatkozó hosszabb távú kilátások tekintetében;
- T. mivel a 2015 utáni időszakra vonatkozó fejlesztési menetrend az olyan globális problémák megoldásához nyújtott segítség fenntarthatóságára összpontosít, mint például a szegénység, az egyenlőtlenség, az egészség, valamint az élelmiszer- és vízellátási biztonság;
- U. mivel előreláthatóan a 21. századi éghajlatváltozással fokozódni fog a lakhelyüket elhagyni kényszerülők száma; mivel a lakhely elhagyásának kockázata még nagyobb, ha a lakosság részére nincs elég föld, alapvető élelmiszer vagy lakhatási lehetőség; mivel az éghajlatváltozás által a számos állam alapvető infrastruktúrájára és területi épségére gyakorolt hatások várhatóan befolyásolják majd a kis szigetállamok és a kiterjedt partszakaszokkal rendelkező államok nemzeti biztonságpolitikáját, illetve területi épségét; mivel az éghajlatváltozás miatti lakhelyelhagyások közvetett formában fokozzák majd a polgárháború vagy csoportok közötti agresszió formájában fellépő erőszakos konfliktusokat;
- V. mivel a 21. század során az éghajlatváltozás hatásai várhatóan lelassítják a gazdasági növekedést, megnehezítik a szegénység leküzdését, tovább gyengítik az élelmiszer-biztonságot, illetve fenntartják a már meglévő szegénységi csapdákat és újak kialakulását is előidézik; mivel az éghajlatváltozás hatásai a legtöbb fejlődő országban várhatóan fokozzák a szegénységet és mind a fejlődő, mind pedig a fejlett országokban új szegénynegyedek létrejöttéhez vezetnek egyre növekvő egyenlőtlenségek mellett;
- W. mivel a világnak sürgősen felelnie kell az éghajlatváltozás jelentette rendkívüli és összetett kihívásra, és ugrásszerű változást kell elérnie az éghajlatváltozás mérséklése és az ahhoz való alkalmazkodás terén, többek között az alábbiak révén:
- megállapodás elérése a 2015. decemberi párizsi éghajlat-változási konferencián (COP 21) egy, a 2020-at követő időszakra vonatkozó éghajlat-politikára alkalmazandó, nagyratörő, jogilag kötelező erejű nemzetközi megállapodásról, amely összhangban áll a 2 °C-os csökkentés célkitűzésével, egyidejűleg tiszteletben tartva az igazságos és fenntartható fejlődéshez való jogot,
  - a hatályos intézkedések sürgős megerősítése és kiszélesítése az ÜHG-kibocsátás 2020-ig és azt követően történő csökkentése érdekében, valamint
  - a fejlődő országok számára a hatásmérséklés, az alkalmazkodás, a technológiafejlesztés és -átadás, valamint a kapacitásépítés céljából nyújtott támogatások megerősítése az Éghajlat-változási Alap létrehozásával, és azzal a kötelezettségvállalással összhangban, mely szerint e célokhoz további ilyen pénzüsszegeket rendelnek, 2020-ra elérve az 100 milliárd dollár/év összeget, növelve eközben a hivatalos fejlesztési támogatást, hogy a réges régi kötelezettségvállalás értelmében elérjék a bruttó nemzeti jövedelem 0,7 %-át;

2014. november 26., szerda

Sürgős fellépés szükséges

1. elismeri az éghajlatváltozás által előidézett veszélyek jelentőségét és súlyosságát, és mély aggodalmának ad hangot amiatt, hogy a kihívásokra adott nemzetközi válasz továbbra is gyenge; mély aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a világ egyáltalán nem jó úton halad a globális felmelegedés 2 °C-ra történő korlátozása tekintetében, és felszólítja a kormányokat, hogy haladéktalanul tegyenek konkrét lépéseket az éghajlatváltozás megelőzésére és egy olyan globális megállapodás 2015-i, párizsi elérésére, amely megvalósítja ezt a célkitűzést;
2. megjegyzi, hogy az IPCC ötödik értékelő jelentésének megállapításaival összhangban ahhoz, hogy esélyünk legyen a globális átlaghőmérséklet növekedésének 2 °C alatt tartására, 2011 után a rendelkezésre álló globális szén-dioxid-kibocsátási költségvetés 1 010 gigatonna CO₂ kell legyen; hangsúlyozza, hogy ehhez valamennyi országnak hozzá kell járulnia, illetve a fellépések elodázása növelni fogja a költségeket és csökkenteni fogja a lehetőségeket;
3. aggodalommal veszi tudomásul a Tyndall Éghajlatváltozási Kutatóközpont legújabb tudományos megállapításait, amelyek szerint 2014-ben rekordmagasságú, 40 milliárd tonna lesz az éves szén-dioxid-kibocsátás, a jövőbeli teljes szén-dioxid-kibocsátás pedig nem haladhatja meg az 1 200 milliárd tonnát ahhoz, hogy 66 %-os esély legyen a globális felmelegedés 2 °C alatt tartására;
4. hangsúlyozza, hogy a 2015-ös megállapodásnak el kell érnie azt a célt, hogy a globális kibocsátások a 2 °C-os szén-dioxid-kibocsátási költségvetéssel összeegyeztethető szintre csökkenjenek, 2050-ig pedig a globális szén-dioxid-kibocsátások fokozatos megszüntetésére kell törekednie;
5. emlékeztet, hogy az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezményének folyamata meg fogja fontolni, hogy megerősítse a 1,5 °C-os hőmérsékletnövekedéssel kapcsolatos hosszú távú célkitűzést;
6. kiemeli a „Jobb növekedés, jobb éghajlat” című új klímagazdasági jelentés megállapításait, miszerint jövedelmi szinttől függetlenül már minden országnak lehetősége van arra, hogy tartós gazdasági növekedést érjen el, miközben csökkenti az éghajlatváltozás hatalmas kockázatait;
7. elvárja az új Bizottságtól a proaktív szerepvállalást az éghajlatváltozással kapcsolatos globális válság orvoslása tekintetében, többek között további éghajlatváltozással kapcsolatos finanszírozás biztosítása terén is; felszólítja a Bizottságot annak egyértelművé tételére, hogy az éghajlatváltozás az egyik legfontosabb stratégiai prioritása, és hogy ezt tükröző módon szerveződjön valamennyi szinten és valamennyi ágazatban, mind belső, mind külső szakpolitikáiban és fellépéseiben, többek között beruházva a fenntartható mezőgazdaságba – összhangban az ENSZ élelemhez való jog kérdésével foglalkozó külön megbízottjának ajánlásaival – és a fenntartható közlekedésbe;
8. hangsúlyozza, hogy a globális éghajlat-változási politikák alapja az 1992-es ENSZ Környezet és Fejlődés Konferencia (UNCED), valamint hogy e politikák a fenntartható fejlődést világszerte elősegítő globális erőfeszítések szerves részét képezik; hangsúlyozza, hogy a globális éghajlat-változási politikákat ebben a tágabb összefüggésben, valamint a riói konferenciát követő intézkedésekkel, a millenniumi fejlesztési célokkal és a - 2015 utáni időszakra vonatkozó menetrenddel összefüggésben kell látni;

A Durban Platform előmozdítása

9. emlékeztet az éghajlattal foglalkozó ENSZ-csúcstalálkozóról az ENSZ-főtitkár által megfogalmazott összegzésre, amely kiemeli, hogy valamennyi régióból és a gazdasági fejlettség valamennyi szintjén álló számos vezető állt ki amellet, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása még 2020 előtt érje el a csúcst, hogy azután drámai módon csökkenjen a kibocsátás, és hogy a század második felében megvalósuljon az éghajlat-semlegesség;
10. elvárja, hogy az EU és tagállamai központi szerepet töltsenek be a COP 20 limai konferenciáján annak érdekében, hogy kidolgozzák a 2015-ben Párizsban megkötendő sikeres, globális, kötelező erejű éghajlat-változási megállapodáshoz szükséges feltételeket; hangsúlyozza, hogy a világ kormányai a jövő generációi felé is kollektív felelősséggel tartoznak a megfelelő éghajlat-politika követéséért;

2014. november 26., szerda

11. emlékeztet arra, hogy valamennyi részes fél elfogadta Varsóban az UNFCCC 1/CP.19. sz. határozatát, amely az összes felet arra szólítja fel, hogy kezdje meg vagy fokozza a nemzeti szinten elhatározott hozzájárulásainak teljesítéséhez szükséges belső előkészületeket, és ezekről e hozzájárulások egyértelműségét, átláthatóságát és megértését megkönnyítő és számszerűsítését lehetővé tevő formában, a COP 21 előtt időben (az erre vállalkozó felek számára 2015 első negyedévében) számoljon be; felszólítja a feleket annak biztosítására, hogy hozzájárulásaik feleljenek meg a korlátozott 2 °C-os széndioxid-kibocsátási költségvetésnek, és hogy a globális kibocsátási csúcs a lehető leghamarabb bekövetkezzen;

12. felszólítja a limai konferenciát, hogy jusson megállapodásra az előzetes tájékoztatási kötelezettségek terén, hogy a hozzájárulások átláthatók, mérhetők és összehasonlíthatók, illetve a hozzájárulás típusa szerint differenciáltak legyenek; felszólítja a limai konferenciát emellett, hogy jusson megállapodásra egy értékelési szakasról a párizsi COP előtt annak megfontolására, hogy a bemutatott hozzájárulások együttesen elegendőek-e a 2 °C alatti célkitűzéshez, és egyenként elég méltányosak-e;

13. hangsúlyozza, hogy a gazdaság egészére kiterjedő kibocsátáscsökkentés mellett elkötelezett országoknak folytatniuk és fokozniuk kell e csökkentést, és a többi – különösen pedig a legnagyobb kibocsátóknak, illetve a nagyobb felelősséggel és kapacitással rendelkező – országnak is olyan, a gazdaság egészére kiterjedő célokat kell kitűznie, amelyek meghatározzák a kibocsátási szinteket és csökkentik az ÜHG-kibocsátás intenzitását;

14. 2030-as határidővel felszólít az uniós éghajlat-politika általános megerősítésére és mielőbbi nagyratörő és kötelező kibocsátás-csökkentési célokat tartalmazó megállapodásra, valamint energiahatékonyságra és megújuló energiaforrások használatára – a társadalmi és környezeti szempontból káros bioüzemanyagok kivételével –, mivel ezek a fellépések segítenének lendületet adni az éghajlatról folytatott nemzetközi megbeszéléseknek, és összhangban állnak az Unió azon kötelezettségvállalásával, hogy 2050-ig az 1990-es szint 80–95 %-a alá csökkenti az ÜHG-kibocsátást;

15. ismételt hangsúlyozza, hogy egy 2030-ig tartó időszakra vonatkozó ambiciózus éghajlat- és energiapolitikai keret lehetővé fogja tenni az EU számára, hogy megőrizze úttörő szerepét, és arra ösztönözhetné nemzetközi partnereit, hogy ennek megfelelően nagyratörőbb célokat tűzzenek ki;

16. kiemeli, hogy az Európai Parlament felszólította a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tűzzenek ki kötelező uniós célt 2030-ra az üvegházhatású gázok belföldi kibocsátásának az 1990-es szinthez képest legalább 40 %-os csökkentésére, kötelező 40 %-os energiahatékonysági uniós célt 2030-ra a költségvetés hatékony energia-megtakarítási potenciálról szóló kutatásokkal összhangban, valamint kötelező uniós célt 2030-ra a tekintetben, hogy a teljes végső energiafogyasztás legalább 30 %-át megújuló energiaforrásokból állítsák elő; sürgeti a tagállamokat, hogy a folyamatban lévő tárgyalásaik során vegyék figyelembe ezeket a célokat;

A 2015. évi megállapodás elemei

17. hangsúlyozza, hogy a 2015. évi megállapodásnak a lelegejétől fogva, annak párizsi elfogadásától kezdve ambiciózusnak kell lennie annak érdekében, hogy a világ tartani tudja a 2 °C alatti célkitűzést, és felszólítja az Uniót, hogy e célból működjön együtt nemzetközi partnereivel;

18. véleménye szerint a limai konferenciának a Durban Platform keretében 2014 során megvalósított előrelépésre építve a 2015. évi megállapodás főbb elemeit kell meghatározni, továbbá megismétli, hogy a hatásmérsékléssel, alkalmazkodással, az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozásával és végrehajtási eszközökkel kapcsolatos intézkedések mind a 2015. évi megállapodás alapvető részét fogják képezni;

19. felszólítja az EU-t, hogy egy nagyratörő és méltányos 2015. évi megállapodást célzó munkájába minden felet vonjon be, és hogy a megállapodás legyen összhangban a legújabb tudományos eredményekkel és reagáljon is azokra és a változó körülményekre, hogy 2020 után is sokáig megfeleljen céljának és fenntartható legyen; hangsúlyozza ennél fogva, hogy olyan mechanizmusra van szükség, amely lehetővé teszi a mérséklési kötelezettségvállalások rendszeres felülvizsgálatát, ami lehetővé teszi a felek számára kötelezettségvállalásaik felfelé történő kiigazítását a „2 °C alatti” célkitűzés fényében anélkül, hogy a megállapodást újból meg kellene nyitni;

2014. november 26., szerda

20. hangsúlyozza, hogy olyan hatékony megfelelési rendszerre van szükség, amely a 2015. évi megállapodás értelmében valamennyi félre alkalmazandó; kiemeli, hogy a 2015. évi megállapodásnak elő kell mozdítania az átláthatóságot és az elszámoltathatóságot egy közös szabályokon alapuló rendszeren keresztül, amely magában foglalja az elszámolási szabályokat és a nyomon követési, jelentéstételi és ellenőrzési előírásokat; kiemeli, hogy a szabályokat a felek által választott kötelezettségvállalás típusa alapján differenciálni kell, levonva az egyezmény és a hozzá csatolt Kiotói Jegyzőkönyv tanulságait;

21. úgy véli, hogy az erőfeszítések megosztásának a méltányosság elvén kell alapulnia, előtérbe helyezve az ÜHG-kibocsátás jelenlegi és eddigi összesített szintjét, valamint a képességeket, az értékeléshez felhasználva többek között a fejenkénti GDP-adatokat és humánfejlődési és szegénységi indexeket és adatokat, amelyek képet adnak arról, hogy milyen nehézségek árán lehet csökkenteni vagy korlátozni a kibocsátásokat; megjegyzi, hogy az új éghajlat-változási megállapodás felé történő előrelépéshez fontos az éghajlattal összefüggő finanszírozás területén történő előrelépés is;

A 2020-ig tartó időszakra szóló mérséklési ambíciók és a Kiotói Jegyzőkönyv

22. különös hangsúlyt fektet arra, hogy a tudományos megállapítások és a felek jelenlegi, a 2020-ig tartó időszakra vonatkozó ígéretei közötti „gigatonnás szakadék” bezárására kell törekedni; kötelezettségvállalásra szólítja fel azokat a feleket, amelyek még nem vállaltak kötelezettséget; hangsúlyozza a többi szakpolitikai intézkedés, úgymint az energiahatékonyságot, a jelentős energiamegtakarításokat, a megújuló energiát, az erőforrás-hatékonyságot és a fluorozott szénhidrogének kibocsátásának fokozatos csökkentését, a fosszilis tüzelőanyagok támogatásának fokozatos felszámolását és a széles körben elterjedt szén-dioxid-árzás szerepének erősítését célzó intézkedések fontosságát a „gigatonnás szakadék” áthidalásának elősegítésében;

23. felhívja valamennyi felet, nemzetközi szervezetet, szubnacionális szereplőt és nem kormányzati szervezetet, hogy sürgősen dolgozzanak ki, erősítsenek meg és hajtsanak végre nemzeti szakpolitikákat és nemzetközi együttműködési kezdeményezéseket a „gigatonnás szakadék” áthidalása érdekében, elsősorban az ENSZ főtitkára által megrendezett klímacsúcstalálkozón kialakított kezdeményezésekre (mint például az Éghajlat és Tiszta Levegő Koalíció), illetve az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezményén belül műszaki és politikai szinten folytatott, az éghajlat, a fejlődés és a növekedés hatékony lehetőségeit megfogalmazó szakpolitikai párbeszédre építve;

24. figyelembe véve a Kiotói Jegyzőkönyv megfelelési egységeinek (AAU, CER és ERU) jelentős többletét, amelyet vissza fognak utalni az Unió és a tagállamok számláira a Kiotói Jegyzőkönyv második kötelezettségvállalási időszakára, felszólítja az Uniót és a tagállamokat az 1/CMP.8. sz. határozat értelmében – amely kötelezi a feleket, hogy 2014-ig vizsgálják felül a második kötelezettségvállalási időszakra tett kibocsátáscsökkentési kötelezettségeiket –, hogy szüntessenek meg számos kibocsátási egységet az előirányzott tényleges kibocsátásokhoz és a 2050-es uniós éghajlati célkitűzés teljesítését szolgáló költséghatékony belső kibocsátási menetrendhez való igazodás érdekében;

25. várakozással tekint az EU és számos tagállama, valamint más részes felek által 2020-ig vállalt csökkentési célok megvalósításával kapcsolatos eredményeknek a limai konferencián történő többoldalú értékelése elé, a nemzetközi értékeléssel és felülvizsgálattal kapcsolatos folyamat részeként; úgy véli, hogy az ilyen átláthatóság elengedhetetlen a valamennyi részes fél közötti kölcsönös erőfeszítések megértése és a bizalomépítés érdekében;

26. megállapítja, hogy az Unió jó úton halad afelé, hogy jóval a jelenlegi 20 %-os kibocsátáscsökkentési célt meghaladó csökkentést érjen el, és megismétli, hogy az Unió felajánlotta, hogy a kibocsátások csökkentésének célját 30 %-ra emeli 2020-ig, ha más jelentős kibocsátó országok is hasonló célok mellett kötelezik el magukat;

27. kifejti, hogy bár a Kiotói Jegyzőkönyv második kötelezettségvállalási időszaka korlátozott mértékű lesz, nagyon fontos átmeneti lépésként kell rá tekinteni, ezért felszólítja a feleket, köztük az uniós tagállamokat is, hogy rövid időn belül ratifikálják a második kötelezettségvállalási időszakot;

28. kiemeli, hogy az újrafelhasználás és az újrahasznosítás hozzájárulhat az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentéséhez, miután a nyersanyag-felhasználás az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának jelentős forrása; megismétli a megnövelt újrafeldolgozási aránnyal rendelkező körkörös gazdaság felé történő elmozdulás fontosságát;

2014. november 26., szerda

29. megjegyzi, hogy az Uniónak a nagymértékű üvegházhatásúgáz-kibocsátással járó nem hagyományos fosszilis tüzelőanyagokkal, például az olajhomokkal kapcsolatos fejlesztések megállítására irányuló szakpolitikák révén kell betöltenie a kibocsátáscsökkentésben játszott nélkülözhetetlen szerepét;

30. megjegyzi, hogy sok ország már jó példával jár elől, ami azt mutatja, hogy az alacsony szén-dioxid-kibocsátású fejlesztési stratégiák és a gazdasági növekedés kéz a kézben járnak; hangsúlyozza, hogy egy erős nemzetközi megállapodás további ambiciózus nemzeti fellépésre ösztönöz majd;

Az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozása

31. emlékeztet az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozására szolgáló összegek mozgósításának fokozására vonatkozó uniós és tagállami kötelezettségvállalásra annak érdekében, hogy teljesítsék a Koppenhágai Megegyezésben foglalt kötelezettségvállalásukat és feltőkésítsék az Éghajlat-változási Alapot, továbbá együtt összesen évi 100 milliárd dollárt mozgósítsanak 2020-ig különböző forrásokból, állami és magán-, két- és többoldalú, továbbá többek között alternatív finanszírozási forrásokból; felszólítja az egyéb donor országokat az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozására szolgáló összegek további mozgósításában történő szerepvállalásra;

32. kéri, hogy a 2020-ig történő évi 100 milliárd dolláros vállalásból rá eső méltányos rész elérése érdekében az EU állapodjon meg a jelenlegi kötelezettségvállalásokkal összhangban álló, kiszámítható, új és kiegészítő finanszírozás fokozásának menetrendjéről, továbbá hogy alakítson ki mechanizmust az elszámoltathatóság és a nyomon követés megkönnyítése érdekében; üdvözlöi az Éghajlat-változási Alaphoz való pénzügyi hozzájárulásra vonatkozó közelmúltbeli kötelezettségvállalásokat, és sürgeti a többi országot, hogy maguk is nyújtsanak méltányos hozzájárulást, amellet hogy a fejlett országok a következő három évben 15 milliárd USD támogatást bocsátanak az Éghajlat-változási Alap rendelkezésére;

33. felszólítja a tagállamokat, hogy már jóval a konferenciák előtt fizessék be pénzügyi hozzájárulásait, és jobban hangolják össze az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozásával kapcsolatos bejelentéseiket az EU-val, hogy megkönnyítsék a harmadik felekkel folytatott kommunikációt a teljes uniós hozzájárulásról, és hogy a lehető legpozitívabb hatást lehessen elérni a tárgyalások tekintetében; hangsúlyozza, hogy a Ban Ki Mun által szervezett csúcson tett pénzügyi kötelezettségvállalások jó jelzések voltak, és pozitívan hatottak az EU-ról kialakult képre a limai tárgyalásokat megelőzően;

34. emlékeztet arra, hogy a 2020-ra, illetve azt követően az évi 100 milliárd dolláros cél elérése érdekében innovatív pénzügyi forrásokra lehet szükség, és felszólítja a nemzeteket, hogy Limában vizsgálják meg a lehetőségeket;

35. ismételt felszólít arra, hogy a globális légi közlekedésből és hajózásból származó kibocsátások csökkentésére szolgáló piaci alapú eszközökből biztosítsanak bevételeket az éghajlatváltozás elleni küzdelem 2020 utáni nemzetközi finanszírozása és az Éghajlat-változási Alap számára; úgy véli, hogy az EU-nak a 2015-ös megállapodáshoz az éghajlatváltozás elleni küzdelem megfelelő és kiszámítható nemzetközi finanszírozására vonatkozó javaslatokat kell előterjesztenie;

36. sürgeti, hogy a tagállamok a szén-dioxid-piacokon befolyó **bevételek egy részét** használják fel a fejlődő országokban az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozására és a fejlesztési támogatásra; ugyanakkor kiemeli, hogy e mechanizmus súlyos problémákkal küzd, mivel a bevételek a szén-dioxid globális árának zuhanásával együtt lecsökkentek; ezzel összefüggésben úgy véli, hogy intézkedéseket kell hozni annak érdekében, hogy az EU kibocsátáskereskedelmi rendszere sokkal hatékonyabb eszközzé váljon, az előirányzott tényleges kibocsátásokhoz és a 2050-es uniós éghajlati célkitűzés teljesítését szolgáló költséghatékony belső kibocsátási menetrendhez való igazítása érdekében, amely eszköz ebben az esetben jelentős forrásokat tud teremteni, melyeknek a fejlődő országok alkalmazkodást és mérséklést szolgáló intézkedéseinek finanszírozását kell elősegíteniük;

37. felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy egyértelműen határozzák meg a magánforrások szerepét a kiegészítő finanszírozás növelésében, elismerve egyúttal, hogy mindez – különösen az alkalmazkodás esetében – nem helyettesítheti a közfinanszírozást, hogy hangsúlyozzák az ilyen finanszírozásról szóló átlátható jelentéstétel és az elszámoltathatóság szükségességét, valamint hogy biztosítsák a megfelelő szociális és környezetvédelmi biztosítékok végrehajtását;

2014. november 26., szerda

Küigazítás; veszteség és kár

38. felszólítja a nagyobb fejlett gazdaságokat, hogy meglévő fejlett infrastruktúrájukat használják a fenntartható növekedés elősegítésére, fokozására és kialakítására, továbbá vállalják, hogy a fejlődő országokat támogatják saját kapacitásaiak kiépítésében annak biztosítása érdekében, hogy a jövőbeli gazdasági növekedést a világ minden részén a környezet további károsítása nélkül ériék el;

39. hangsúlyozza, hogy az alkalmazkodást célzó intézkedések elkerülhetetlenül szükségesek, és központi szerepet kell játszaniuk az új megállapodásban; hangsúlyozza, hogy az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére irányuló azonnali cselekvés a globális és a nemzeti gazdaságok számára kevésbé lesz drága, és az alkalmazkodást olcsóbbá tenné; arra sürgeti az országokat, hogy népük, társadalmuk, gazdaságuk és környezetük védelme, továbbá az éghajlatváltozásnak ellenálló fenntartható fejlődés elérése érdekében tegyenek megfelelő intézkedéseket az éghajlatváltozás hatásainak tervezésével, az azokhoz való alkalmazkodással és az azokra való válasszal kapcsolatban; megállapítja, hogy az éghajlattal kapcsolatos kockázatok kezelése együtt jár azzal, hogy egy változó világban kell döntéseket hozni az éghajlatváltozás hatásainak súlyosságával és e hatások időbeli jelentkezésével kapcsolatos állandó bizonytalanság mellett, illetve az alkalmazkodás eredményességét akadályozó korlátok között;

40. emlékeztet arra, hogy a fejlődő országok – különösen a legkevésbé fejlett országok és a fejlődő kis szigetállamok járultak hozzá a legkevésbé a légkörben található üvegházhatású gázok koncentrációjának emelkedéséhez, mégis ők a legkiszolgáltatottabbak az éghajlatváltozás káros hatásaival szemben, valamint ők rendelkeznek a leggyengébb alkalmazkodási képességgel; arra szólítja fel a megfelelő helyzetben lévő valamennyi országot, hogy az éghajlatváltozásnak ellenálló fenntartható fejlődés elérése, illetve a nemzeti alkalmazkodási tervezési folyamatok megerősítése, az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozása, a technológiatranszfer és a kapacitásépítés érdekében támogassa az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodás és az azokra való reagálás terén legsérülékenyebb országokat;

41. elismeri, hogy az utolsó két éghajlat-változási konferencián azon veszteségek és károk megtárgyalásának szükségességét helyezték a központba, amelyeket az éghajlatváltozás káros hatásainak különösen kiszolgáltatott fejlődő és legkevésbé fejlett országok az éghajlatváltozás hatásaival összefüggésben elszenvedtek; megjegyzi, hogy teljes mértékben végre kell hajtani a Varsóban hozott határozatokat, és ezzel Limában tovább kell foglalkozni;

42. hangsúlyozza, hogy a fejlődő országok számára biztosítani kell az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozásának kiszámíthatóságát, hogy segítséget kapjanak az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás és az éghajlatváltozás mérséklése érdekében tett erőfeszítéseikben; ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy az Éghajlat-változási Alaphoz hozzájáruló országoknak egyértelművé kell tenniük, hogy milyen finanszírozási forrásokat fognak használni, és hogyan fogják előteremteni ezeket az összegeket, mivel az ilyen információ a fejlődő országok számára biztosítaná a bevételek kiszámíthatóságát;

43. elismeri az éghajlat-politikai és a fejlesztéspolitikai fellépések elkülönítésének nehézségét, és ezeknek az egyes országok szintjén jelentkező számos szinergiáját, ugyanakkor kitar amellet, hogy léteznek hiteles és átlátható módszerek a kiegészítő jelleg tiszteletben tartásának értékelésére;

44. sajnálja, hogy – noha egyre többet költenek mérséklési és alkalmazkodási célokra – ez eltöri amellet, hogy a legtöbb kormány – köztük a fejlett országok kormányai is – még mindig aktívan támogatja a fosszilis üzemanyagok termelését és használatát;

45. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos fellépéseket a nemek közötti egyenlőséget tiszteletben tartó, részvételi és jogokon alapuló megközelítésekre kell alapítani, valamint hogy le kell küzdeni az éghajlatváltozás hatásait, különösen a szegény és marginalizált emberek és közösségek támogatása érdekében;

Földművelő ágazat

46. hangsúlyozza, hogy az IPCC megállapításaival összhangban a földhasználat (mezőgazdasági, erdészeti és egyéb földhasználat) gazdaságunk egyik leginkább kiszolgáltatottabb és veszélyeztetett része, míg ugyanakkor jelentős költséghatékony potenciállal bír az éghajlatváltozás mérséklése és az ellenálló képesség fokozása tekintetében; megállapítja valamennyi részes fél számára annak fontosságát, hogy nemzeti hozzájárulásuk tartalmazzon mezőgazdasági elemet, megfelelő közös mérőszámokkal a különböző kapcsolódó célkitűzésekre (például az éghajlatváltozás mérséklésére, termelékenységre és ellenálló képességre) irányuló mérhető haladás nyomon követésére, jelentésére és ellenőrzésére vonatkozóan; hangsúlyozza, hogy a megállapodásban meg kell határozni egy átfogó, a kibocsátásokra és a művelés alól kivont földekre vonatkozó elszámolási keretrendszer;

2014. november 26., szerda

47. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás fényében különös figyelmet kell fordítani az kiszolgáltatott népek élelmezés- és táplálkozásbiztonságára;

Nemzetközi légi és tengeri közlekedés

48. megismétli a tengeri és légi közlekedés fontosságát az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentését illetően, valamint a kielégítő és időben elért eredmények érdekében a gyors előrehaladás és ambíció szükségességét a Nemzetközi Tengerészeti Szervezetnél és a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezetnél egyaránt, az éghajlatváltozás jelentette kihívás nagyságával és sürgősségével összhangban;

Klímadiplomácia

49. ezzel kapcsolatban hangsúlyozza annak jelentőségét, hogy az EU kulcsfontosságú szereplőként egységes hangon szólaljon meg a konferencián a nemzetközi megállapodás irányába történő elmozdulás elérése érdekében, valamint hogy egységes maradjon e tekintetben; felszólítja a tagállamokat, hogy hatékonyan hangolják össze álláspontjaikat az EU álláspontjával; hangsúlyozza, hogy az Uniónak nyomást kell gyakorolnia azokra a felekre, amelyek nem álltak még rá a 2 °C-os célkitűzéssel összhangban lévő pályára; kéri az EU küldöttségét, hogy hangsúlyozzák a más kormányok által a Kiotói Jegyzőkönyv aláírása körében tett kötelezettségvállalásokat;

50. felszólítja a tagállamokat, hogy folytassanak intenzív diplomáciai kapcsolatokat partnerországaikkal az EU tárgyalási pozíciójának előmozdítása érdekében, az Európai Külügyi Szolgálattal és a Bizottsággal összehangoltan, többek között a zöld diplomáciai hálózaton keresztül;

51. üdvözli az ENSZ-főtitkár által 2014. szeptember 23-án New Yorkban megrendezett klíma-csúcstalálkozót, ahol Koppenhága óta először vitatták meg az éghajlatváltozás kérdését, amely során több mint 130 állam- és kormányfő, valamint a civil társadalom és az üzleti élet számos szereplője gyűlt össze; üdvözli különösen, hogy a vezetők konkrét intézkedéseket jelentettek be a kibocsátáscsökkentésre, a tiszta energiába és a dekarbonizációs növekedésbe való befektetésre, a szén-dioxid-árzás támogatására és az éghajlatváltozás elleni küzdelem finanszírozásához való hozzájárulására vonatkozóan; hangsúlyozza, hogy a vezetők new yorki kötelezettségvállalásainak nyomon követése kritikus fontosságú lesz a limai és a párizsi konferenciáig tartó időszakban a lendület megőrzése szempontjából;

52. úgy véli, hogy az EU hitelessége az éghajlatváltozásról folytatott tárgyalásokkal kapcsolatban belső fellépése ambíciózusságától függ;

53. hangsúlyozza, hogy a 2015 utáni időszakra vonatkozó átfogó menetrendnek meg kell erősítenie a nemzetközi közösség elkötelezettségét a fenntartható fejlődés mellett, valamint támogatnia kell a nemzetközi kötelezettségvállalásokat és célokat, többek között az éghajlatváltozás tekintetében;

54. hangsúlyozza, hogy a COP 21 egyedülálló alkalmat teremt az éghajlatváltozás elleni küzdelemre, és ez utóbbinak az ENSZ 2015 utáni időszakra vonatkozó fejlesztési menetrenddel kapcsolatos tevékenységével, valamint a katasztrófakockázat csökkentésére irányuló hyogói keretről szóló konferencia előkészítésével való összekötésére; e két folyamat összekötése érdekében erőteljesebb uniós klímadiplomáciára szólít fel a fenntartható fejlődés célkitűzéseinek koherens és ambiciózus megvalósítása során,

Ipar és versenyképesség

55. aggodalmát fejezi ki, hogy a Nemzetközi Energia Ügynökség (IEA) adatai szerint a globális CO₂-kibocsátások 2013-ban megemelkedtek, annak ellenére, hogy az Egyesült Államokban és Európában csökkent a kibocsátás; javasolja ezért a differenciált felelősség átgondolását annak érdekében, hogy minden ország hozzájáruljon az ipar- és energiapolitika területén megvalósítandó globális erőfeszítésekhez; felszólít a műhaldakhoz hasonló technológiák hatékonyabb felhasználására a kibocsátásokra és a hőmérsékletre vonatkozó adatok pontos összegyűjtése céljából, valamint felszólít az országok közötti átlátható együttműködésre és információmegosztásra;

56. hangsúlyozza, hogy Európának tovább kell növelnie a környezetbarát technológiák piaci térnyerését, többek között az ikt, a megújuló energiák, a fosszilis üzemanyagokkal kapcsolatos innovatív és hatékony alacsony kibocsátású technológiák, és kiváltképp az energiahatékony technológiák terén; hangsúlyozza, hogy egy stabil nemzetközi jogi keretrendszer ösztönözné a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésével, az energiahatékonyssággal és a megújuló energiával kapcsolatos beruházásokat, és lehetőségeket biztosít az ezekben az ágazatokban vezető szerepet játszó uniós vállalkozások számára; megjegyzi, hogy az innovatív és fenntartható befektetések növekedést idézhetnek elő és munkahelyeket teremthetnek;

2014. november 26., szerda

57. úgy véli, hogy egy ambiciózus és jogilag kötelező érvényű nemzetközi megállapodás elősegítené az érintett – elsősorban a nagy energiaigényű – ágazatoknak a szén-dioxid-kibocsátás áthelyezése és a versenyképesség miatti aggodalmaira való válaszadást;

Kutatás és innováció

58. hangsúlyozza, hogy az áttörést jelentő fenntartható technológiák kifejlesztése és alkalmazása a kulcsa az éghajlatváltozással szembeni küzdelemnek, valamint annak, hogy világszerte meg lehessen győzni az Unió partnereit arról, hogy a kibocsátáscsökkentés a versenyképesség és a munkahelyek számának növelésével is megvalósítható;

59. nemzetközi kötelezettségvállalást kér az érintett ágazatok áttörést jelentő fenntartható technológiáiba történő kutatási és fejlesztési (K+F) beruházás fokozására; létfontosságúnak tartja, hogy az EU példát mutasson azáltal, hogy a kutatásokra szánt kiadásokat innovatív éghajlatbarát és energiahatékony technológiák bemutatása felé irányítja, valamint azt, hogy szoros tudományos együttműködést építsen ki e téren a nemzetközi partnerekkel, különösen a BRIC-országokkal és az Egyesült Államokkal;

Az energiapolitika

60. üdvözli az Egyesült Államok és Kína kormányának az éghajlatváltozással kapcsolatos, közelmúltbeli pozitív jelzéseit és az arra irányuló hajlandóságát, hogy jelentősebb szerepet játsszon az éghajlatváltozás kezelésére irányuló globális erőfeszítésekben; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy egyes fejlett országok továbbra is növelik egy főre eső kibocsátásukat;

61. megállapítja, hogy a különféle energiaforrások árai kiemelkedő szerepet játszanak a piaci szereplők – többek között az ipar és a fogyasztók – viselkedésének meghatározásában, valamint megállapítja, hogy a hatályos nemzetközi politikai keretek képtelensége a külső költségek teljes internalizálására állandósítja a fenntarthatatlan fogyasztási mintákat; ismételten hangsúlyozza továbbá, hogy egy megfelelően magas kereskedési árral rendelkező globális szén-dioxid-piac szilárd alapot biztosítana a jelentős kibocsátáscsökkentés és az ágazatban az egyenlő versenyfeltételek megvalósításához; felszólítja az EU-t és partnereit, hogy a közeljövőben tárják fel az EU kibocsátáskereskedelmi rendszere és egyéb, a globális szén-dioxid-piac létrejöttére irányuló kereskedelmi rendszerek közti kapcsolatok előmozdításának leghatékonyabb módját, melynek révén a csökkentési lehetőségek skálája szélesíthető, a piaci nagyságrend, a likviditás és az átláthatóság javítható, végső soron pedig a források hatékonyabb elosztása biztosítható az energiaszektor és az ipar számára;

62. felszólít a Tanács, a Bizottság és az Európai Külügyi Szolgálat szorosabb együttműködésére, hogy az EU egységes álláspontot tudjon képviselni az olyan nemzetközi szervezetekben, mint a Nemzetközi Energia Ügynökség, a Nemzetközi Megújulóenergia-ügynökség, az Energiahatékonysági Nemzetközi Együttműködési Partnerség és a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség, és ekképp tevékenyebb és befolyásosabb szerepet játsszon, különösen a fenntartható energiát, az energiahatékonyságot és az energiabiztonságot támogató politikák terén;

63. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy késedelem nélkül fogadjanak el konkrét intézkedéseket a környezetvédelmi szempontból káros valamennyi támogatás – köztük a fosszilis tüzelőanyagokhoz nyújtott támogatások – 2020-ig történő fokozatos kivétele érdekében, a Bizottság irányítása mellett, cselekvésközpontú szemléletmódot és az európai szemeszter keretében történő ellenőrzést alkalmazva; felszólít továbbá a pittsburghi G-20 csúcstalálkozón a fosszilis tüzelőanyagokhoz nyújtott támogatások fokozatos megszüntetésére vonatkozóan kitűzött cél nemzetközi szinten összehangolt megvalósítására, amely támogatások az IEA szerint világszerte 544 milliárd dollárt tettek ki 2012-ben, mivel ez jelentősen csökkentené a szén-dioxid-kibocsátást, és sok országban elősegítené az államháztartási hiány csökkentését; üdvözli a G20 csoport szentpétervári találkozásán megfogalmazott szándékát a fosszilis tüzelőanyagok támogatásának fokozatos megszüntetéséhez kapcsolódó szakmai értékelési rendszer létrehozására; sajnálatát fejezi ki az e célkitűzés megvalósítására irányuló konkrét intézkedésekre vonatkozó előrelépések hiánya miatt; felszólít a tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) felülvizsgálatára, különös hangsúlyt fektetve a CDM-projektek emberi jogokra, élelmiszer-biztonságra és környezetvédelemre gyakorolt kedvezőtlen hatásainak megelőzésére;

2014. november 26., szerda

64. sajnálatosnak tartja, hogy az energiatakarékossági lehetőségeket nemzetközi és uniós szinten nem kezelik megfelelően; hangsúlyozza, hogy az energiatakarékosság munkahelyeket teremt, energiamegtakarításhoz és energia-biztonsághoz, versenyképességhez és a kibocsátások csökkenéséhez vezet, valamint hozzá tud járulni ahhoz, hogy a kibocsátás ne legyen a gazdasági növekedés szerves része; felszólítja az EU-t, hogy a nemzetközi tárgyalások során követeljen több figyelmet és intézkedést az energiamegtakarítással kapcsolatban, akár a technológiaátadás, a fejlődő országokra vonatkozó fejlesztési tervek, akár a pénzügyi támogatás megvitatásakor; kiemeli, hogy a hitelesség érdekében az EU-nak és tagállamainak ambiciózus energiahatékonysági célkitűzéseket kell meghatározniuk és teljesíteniük; hangsúlyozza az energiapazarlás csökkentésének fontosságát a közlekedési és az építési ágazatban, valamint a háztartási elektromos rendszereket és berendezéseket illetően, az energiamegtakarítás és az energiahatékonyság maximalizálása érdekében;

65. hangsúlyozza, hogy alacsony energiafogyasztású és hidrogén üzemanyaggal működő közlekedési rendszereket kell bevezetni;

Fluorozott szénhidrogének és a Montreáli Jegyzőkönyv

66. felhívja a feleket, hogy próbáljanak meg az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye keretében is felhasználható példaként tekinteni a sikeres Montreáli Jegyzőkönyv szavazási és döntési mechanizmusaira, a felelősségekkel kapcsolatos eltérő megközelítésre, valamint a végrehajtási és szankciós mechanizmusokra és a finanszírozásra; kéri az Uniót, hogy a Montreáli Jegyzőkönyv keretében fokozza a fluorozottszénhidrogén-kibocsátás fokozatos globális megszüntetésének szabályozására irányuló erőfeszítéseket;

67. emlékeztet arra, hogy az EU ambiciózus jogszabályokat fogadott el a fluorozott szénhidrogének 2030-ig történő 79 %-os fokozatos csökkentésére vonatkozóan, mivel széles körben rendelkezésre állnak az éghajlatbarát alternatívák, és az ezekben rejlő lehetőségeket teljes mértékben ki kell használni; megjegyzi, hogy a fluorozott szénhidrogének használatának fokozatos csökkentése kézenfekvő, könnyen megvalósítható módja az éghajlatváltozás mérséklését célzó fellépésnek az Unióban és azon kívül egyaránt, és kéri az Uniót, hogy tevékenyen segítse elő a fluorozott szénhidrogénnel kapcsolatos globális fellépést;

68. üdvözli a Montreáli Jegyzőkönyv részes feleinek eljuttatott, a fluorozott szénhidrogén-kibocsátás világszintű csökkentésének elősegítéséről szóló uniós vitaanyagot, és ezzel összefüggésben felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy a Montreáli Jegyzőkönyv részes feleinek 2015-ben tartandó 27. ülésén nyújtsanak be megfontolásra ennek módosítására irányuló hivatalos javaslatot;

Az Európai Parlament küldöttsége

69. úgy véli, hogy az EU küldöttsége rendkívül fontos szerepet játszik az éghajlatváltozásról szóló tárgyalásokon, és ezért elfogadhatatlannak tartja, hogy az Európai Parlament képviselői nem vehettek részt az EU koordinációs ülésein a részes felek korábbi konferenciáinak keretén belül; elvárja, hogy a limai uniós koordinációs üléseken legalább az európai parlamenti küldöttség elnöke részt vehessen;

o

o o

70. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint az Egyesült Nemzetek éghajlat-változási keretegyezménye titkárságának azzal a kéréssel, hogy azt juttassák el valamennyi EU-n kívüli szerződő félnek.